

Bosna i Hercegovina

Босна и Херцеговина

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Број: С1 3 У 031102 19 У
Сарајево, 7.7.2020. године

Суд Босне и Херцеговине, у вијећу за управне спорове састављеном од судија Јадранке Брењо као предсједника вијећа, Љиљане Лаловићи и Маиде Бикић као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Станке Ђеклић, у управном спору тужиоца у управном спору тужиоца „Мркоњићпутеви“ доо Мркоњић Град, којег заступају пуномоћници Бранислав Косић и Сањин Косић, адвокати, против рјешења број: ЈН2-02-07-1-530-5/18 од 28.9.2018. године, туженог Канцеларије за разматрање жалби Босне и Херцеговине, у управној ствари јавних набавки, на нејавној сједници одржаној дана 7.7.2020. године, донио је следећу:

ПРЕСУДУ

Тужба се одбија.

Образложење

Оспореним рјешењем одбијена је као неоснована тужбичева жалба изјављена против одлуке о поништењу поступка јавне набавке извођења радова и одржавања и заштите магистралних и регионалних путева и објеката на путевима у Републици Српској, уговорног органа ЈП Путеви Републике Српске доо Бања Лука, број: 01-345-Уп-58/17 од 24.3.2017. године, за период од 2016 -2020. године.

Против коначног рјешења тужилац, као понуђач, је покренуо управни спор из разлога прописаних у одредби члана 11. Закона о управним споровима БиХ. Тужилац сматра да је оспорено рјешење у супротности са чланом 69.став 2. тачка д) Закона о јавним набавкама, јер предметни поступак није могао бити поништен уз закључак да је предметна понуда неприхватљива. Како је то била једина понуда у поступку јавне набавке, а њена вриједност је већа за 8,6% од

процијењене вриједности јавне набавке, то је уговорни орган само могао цијенити да ли се ради о понуди са знатно већом цијеном од обезбијеђених средстава и у односу на ту околност дати одговарајуће разлоге, у смислу тачке е) истог члана. Као други приговор истиче да је уговорни орган усвојио план пословања за период од 2016-2018. године, да предмет јавне набавке обухвата период од четири године, од 2016-2020. године, што значи да за преостале двије године уговорни орган тек треба да планира средстава и да, управо због чињенице да оквирни споразум не обавезује уговорни орган на реализацију дефинисаних оквирних количина, него ће се обавеза стварати тек закључењем појединачних уговора за сваку наредну годину-у складу са финансијским плановима и обезбијеђеним средствима, то значи, по схватању тужбе, да понуђена цијена није искључиво релевантна за реализацију оквирног споразума, нити се из тог разлога може поништити поступак јавне набавке без претходне оцјене пристиглих понуда у смислу одредбе члана 65. ЗЈН. Предлаже да се оспорена одлука поништи и предмет врати на поновно рјешавање, уз накнаду трошкова спора.

У одговору на тужбу тужена и заинтересовано лице су у цијелости остали код навода из побијаног рјешења и предложили да се тужба одбије као неоснована.

Суд је испитао правилност и законитост побијаног рјешења у границама одредбе члана 35. Закона о управним споровима БиХ („Службени гласник БиХ“, број:19/02 до 74/10), па је одлучио као у диспозитиву пресуде, из сљедећих разлога:

Коначним рјешењем одбијена је жалба понуђача, који је у овом спору тужилац, изјављена против одлуке број 01-345-Уп-58/17 од 24.3.2017. године о поништењу поступка јавне набавке: Извођење радова одржавања и заштите магистралних и регионалних путева и објеката на путевима Републике Српске на период од 2016-2010. године, уговорног органа ЈП Путеви РС доо Бања Лука. Према образложењу оспореног рјешења, тужена је оцијенила да је уговорни орган правилно поступио доношењем одлуке о поништењу поступка јавне набавке, примјеном одредбе члана 69. став став 2. тачка д) Закона о јавним набавкама, имајући у виду да је понуда овог понуђача била једина понуда у поступку за закључење оквирног споразума и да је Суд БиХ, својом пресудом број С1 3 У 025619 17 У од 5.9.2018. године утврдио да је уговорни орган обавезан поништити поступак јавне набавке у случају да ниједна од пристиглих понуда није прихватљива. Како Суд у тој пресуди није имао упуту у односу на правни основ за поништење, односно за примјену одредбе из члана 69. став 2. тачка д) ЗЈН, тужена је, прихватајући стајалиште из наведене пресуде, донијела одлуку као у изреци.

Тужба није основана.

Поступак јавне набавке је формалан поступак и проводи се на начин и у складу са одредбама Закона о јавним набавкама ("Сл. гласник БиХ", бр. 39/14, у даљњем тексту: ЗЈН). Чланом 68. ЗЈН прописани су услови за одбацивање захтјева за учешће или понуда, док члан 69. уређује престанак поступка јавне набавке, па тај поступак престаје само из два разлога, први је закључење уговора, а други је поништење поступка. Разлози за поништење поступка такођер су изричито прописани, садржани су у ставу 2. тог члана, па је уговори орган обавезан поништити поступак у случају да: а) није достављена ниједна понуда у остављеном року, б) није достављен ниједан захтјев за учешће у ограниченом поступку, у преговарачком поступку или у такмичарском дијалогу, ц) није достављен број понуда одређен у члану 32. став 4. тог закона- за оквирни споразум, д) ниједна од пријављених понуда није прихватљива и е) цијене свих прихватљивих понуда су знатно веће од обезбијеђених средстава за предметну набавку.

Из списка је видљиво да је у конкретном случају расписана јавна набавка за оквирни споразум са процијењеном вриједношћу у износу од 14.400.000,00 КМ без ПДВ-а, да је достављена само једна понуда, тужиочева, са процијењеном вриједношћу у износу од 15.645.903,36 КМ без ПДВ-а, те да је уговорни орган поништио поступак јавне набавке налазећи да та понуда није прихватљива. Ова одлука је прихваћена и од стране тужене, те жалба одбијена, позивом на одредбу члана 69. став 2. тачка д) да ниједна од пријављених понуда није прихватиљива.

Оваква чињенична и правна ситуација указује да је уговорни орган имао основ за поништење предметног поступка јавне набавке, прије свега због чињенице да се на позив за закључење оквирног споразума пријавио само један понуђач, што произилази из одредбе члана 69. став 2. тачка ц) ЗЈН, у вези са одредбом члана 32. став 4) истог закона. Према посљедњој одредби, број понуђача са којим се закључује оквирни споразум не може бити мањи од три, под условом да постоји довољан број понуђача. Тек у даљњој процедури, коју уређују остале одредбе члана 32. ЗЈН, а прије свега одредба из става 1, може се закључити оквирни споразум само са једним понуђачем, али том закључењу оквирног споразума претходи поништење ограниченог или отвореног поступка јавне набавке. Дакле, пријава само једног понуђача у отвореном поступку јавне набавке ствара за уговорни орган обавезу, не право-него обавезу- из члана 69. став 2. тачка ц) ЗЈН, да тај поступак поништи.

Даље, поступак се може поништити и ако постоји више понуда, а ниједна није прихватљива, то је прописано тачком д) истог члана, или, што је у конкретном предмету случај, ако су цијене свих прихватљивих понуда знатно веће од обезбијеђених средстава за предметну набавку, како је прописано тачком е) истог члана.

Правилно тужилац указује да је предметна понуда била прихватљива, јер испуњава све услове из тендерске документације. Чињеница да понуда не одговара понуђеном вриједношћу не чини такву понуду неприхватљивом у смислу члана 69. став 2. тачка д) ЗЈН, него даје основ за поништење поступка јавне набавке из тачке е) истог члана, уколико је испуњен услов „знатно веће цијене“.

Овај закључак о неприхватљивости понуде, међутим, није утицао на правилност одлуке о поништењу, односно одлуке о одбијању жалбе из оспореног акта. Ради се о погрешној примјени материјалног права, али та повреда није за посљедицу имала доношење незаконите одлуке. Закључак је исправан, поступак је требало поништити, прије свега позивом на чињеницу да није било довољно прихватљивих понуда, како то прописује одредба члана 68. став 2. тачка ц) ЗЈН, а затим и због знатно веће цијене од процијењене вриједности ове јавне набавке. Питање да ли се ради о незнатно већој цијени или знатно већој цијени зависи од више фактора, прије свега од плана набавки уговорног органа, а затим и од дјелатности у којој се обављају набавке, те стања на тржишту у предметној области. У конкретној ствари, понуда је дата у износу који је за 8,6% већи од захтјева уговорног органа. Дакле, то није ни процентуално, ни номинално занемарљиво повећање вриједности набавке, него управо износ који, имајући у виду трајање оквирног споразума, може за посљедицу захтијевати већи додатни напор да се средства обезбиједи и довести у опасност извршење уговора, поготово код чињенице да је планирано закључење оквирног споразума на четири године. Да ли ће се обављати мини тендерисање, те колика ће бити годишња вриједност набавке и уговора, остају без утицаја код оваквог стања ствари, јер се вриједност набавке процјењује у односу на вриједност оквирног споразума, а не евентуалних појединачних будућих уговора.

Налазећи да погрешна примјена материјалног прописа није утицала на правилност оспорене одлуке, овај суд је одлучио као у изреци, примјеном члана 37. став 2. Закона о управним споровима БиХ,.

Како је тужба тужиоца одбијена као неоснована то му у смислу одредбе члана 61. Закона о управним споровима БиХ („Службени гласник БиХ“ број: 19/02 до 74/10 не припада право ни на трошкове управног спора.

ЗАПИСНИЧАР
Станка Ђеклић

